

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 171/2021-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duřu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditřa a Miroslava Duriřa v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Igorom Ribárom, advokátska kancelária, Námestie sv. Michala 11, Hlohovec, IČO 50 544 837, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Tdo 65/2018 z 23. januára 2019 a postupu a uzneseniu Krajského súdu v Nitre č. k. 2 To 38/2017 z 26. júla 2017 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti veci

1. Ústavnému súdu bola 10. apríla 2019 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. a), b) a d) dohovoru uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 3 Tdo 65/2018 z 23. januára 2019 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu“) a postupom a uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 To 38/2017 z 26. júla 2017 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“).

2. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) č. k. 2 Tk 3/2015 zo 7. apríla 2017 uznaný vinným z pokusu obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 14 ods. 1, § 145 ods. 1, ods. 3 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení účinnom v čase skutku (ďalej len „Trestný zákon“). Krajský súd uznesením č. k. 2 To 38/2017 z 26. júla 2017 zamietol sťažovateľom podané odvolanie

proti rozsudku okresného súdu č. k. 2 Tk 3/2015 zo 7. apríla 2017. Najvyšší súd uznesením č. k. 3 Tdo 65/2018 z 23. januára 2019 odmietol sťažovateľom podané dovolanie.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti predstrel tri námietky proti napadnutým rozhodnutiam krajského súdu a najvyššieho súdu.

3.1. Obsahom prvej námietky sťažovateľa je porušenie práva na obhajobu v časti týkajúcej sa práva byť oboznámený s povahou a dôvodmi obvinenia a mať primeraný čas a možnosť na prípravu obhajoby, a to postupom okresného súdu, ktorý v rozsudku č. k. 2 Tk 3/2015 zo 7. apríla 2017 doplnil a rozšíril skutkovú vetu skutku kladeného sťažovateľovi za vinu. Podľa sťažovateľa je síce pravdou, že táto zmena vyplynula z dokazovania, ale právna kvalifikácia skutku je „doménou aktivity obžaloby a nie aktivity súdu“ a „konzekvenciou“ tohto postupu okresného súdu bola redukcia práva sťažovateľa na obhajobu spočívajúca v čase a samotnej príprave koncepcie obhajoby, ktorá bola determinovaná priebehom skutkového deja, ako bol sťažovateľovi kladený za vinu. Podľa sťažovateľa „Procesný postup súdu musí zabezpečiť, aby bola obžalovanému v týchto smeroch poskytnutá rozumná príležitosť obhajovať svoje záujmy za podmienok, ktoré ho nepostavia do podstatne nevýhodnejšej pozície v porovnaní s druhou stranou (princíp rovnosti zbrani). Situácia, kedy sa obžalovaný pri vyhlásení rozsudku dozvie, že skutok mal spáchať iným spôsobom ako to bolo uvedené v obžalobe, nepochybne vyššie uvedené práva porušuje.“ Navyše sťažovateľ tvrdí, že z dokazovania vyplynulo množstvo iných skutočností, ktoré nenašli svoj odraz v úprave skutkovej vety, v dôsledku čoho tak sťažovateľ „nemohol predvídať, ktoré vybrané skutkové zistenia budú obsahom skutkovej vety, a teda vykonávať obhajobu v intenciách daného skutkového deja.“ V naznačených súvislostiach sťažovateľ akcentuje povinnosť odrazu skutkovej vety v samotnom priebehu skutku, ktorý je obvinenému kladený za vinu, a v jeho z toho vyplývajúcej právnej kvalifikácii a poukazuje na devastačný dopad týchto rozporov na samotnú obhajobu obžalovaného, ktorý ak nie je oboznámený so všetkými aj parciálnymi časťami skutkového deja a ich právnou kvalifikáciou tak, ako ju vidí prokurátor ako *dominus litis*, nemôže na ne reagovať a relevantným spôsobom sa brániť proti preňho nepriaznivému rozhodnutiu súdu. K tomu sťažovateľ argumentačne zvyrazňuje, že „Skutok, ktorý je z časti nejasný, z časti neúplný nemôže byť podkladom pre výrok o vine obžalovaného, a preto súd nemôže dotvárať skutkovú vetu tak, aby došlo k doplneniu všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu. Takéto usmerňovanie obžaloby by mohlo byť chápané aj ako pomoc prokurátorovi, a to by už bolo v úplnom rozpore so zásadou spravodlivého procesu (čl. 6 Európskeho dohovoru), so zásadou rovnosti strán v konaní pred súdom a princípom nestrannosti súdu pri rozhodovaní sporu medzi prokurátorom (štátom) a obžalovaným.“

3.2. Druhá sťažnostná námietka sťažovateľa je postavená do sféry skutkových zistení a týka sa odmietnutia ním predstretých návrhov na vykonanie dokazovania, ktoré boli zo strany okresného súdu odmietnuté, pričom „Krajský súd sa predmetnou otázkou nezaoberal, a plne odkázal na odôvodnenie okresného súdu. Osobitne sa predmetnou otázkou zaoberal aj Najvyšší súd, ktorý skonštatoval, že odmietnutie návrhov na vykonanie dokazovania bolo v súlade s trestným

poriadkom. “. Sťažovateľ je presvedčený, že sa vo veci konajúce súdy dostatočne nezaoberali jeho návrhmi na doplnenie dokazovania a neprehodnocovali ich možný dopad nielen na priebeh skutku, ale aj na zhodnotenie objektívnej stránky trestného činu sťažovateľovi kladeného za vinu, keďže „... z vykonaného dokazovania vyplýva množstvo rozporov najmä vo vzťahu k ustáleniu priebehu skutku, ustáleniu zranení poškodeného a obžalovaného, ustáleniu spôsobu útoku obžalovaného, ustáleniu obrany obžalovaného voči útoku poškodeného a ďalších osôb, preto za tejto situácie bol návrh na vykonanie rekonštrukcie skutku plne dôvodný, nakoľko vykonaním rekonštrukcie by sa ustálil možný priebeh skutku.“. Sťažovateľ teda uzatvára, že „Krajský súd a najvyšší súd nekonal v rámci čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru, keď odmietol návrhy sťažovateľa, pričom svoje odmietnutie v rozhodnutí odôvodnil poukazom na zdôvodnenie okresného súdu, ktorý predmetné návrhy sťažovateľa odôvodnil nedostačujúco, a síce nekonkrétne, paušálnou formuláciou.“. Naopak, zdôraznil, že bolo povinnosťou krajského súdu náležite zdôvodniť, prečo by nevykonanie navrhnutých dôkazov neprispelo k objasneniu nových skutočností, keď práve zistenie súdu, že skutok prebiehal v dvoch samotných útokoch, pričom počas predmetných útokov mal byť obžalovaný napádaný viacerými osobami aj pomocou teleskopických obuškov, je práve tým zistením, ktoré vzbudzuje pochybnosti, či skutok vôbec mohol prebehnúť tak, ako je ustálený v skutkovej vete. Zo znaleckého posudku MUDr. Mariána Pamulu a obsahu kamerového záznamu o priebehu skutku vyplynuli konkrétne skutočnosti odôvodňujúce potrebu vykonania rekonštrukcie, prípadne konfrontácie, ktoré boli umocnené aj zisteniami plynúcimi zo znaleckého posudku MUDr. Konyu o mnohopočetných zraneniach sťažovateľa, ktoré mal pri skutku utrpieť, a preto odôvodnenie odmietnutia rekonštrukcie je rozporné vo vzťahu k zisteniam skutkovej vety.

3.3. Posledná sťažovateľova námietka smerovala opätovne do sféry skutkových zistení, v rámci ktorých mali podľa jeho názoru vo veci konajúce súdy arbitrárne pristúpiť aj k prevereniu obhajoby sťažovateľa týkajúcej sa jeho konania v nutnej obrane, a to v dôsledku zranení, ktoré počas skutku utrpel.

4. Na podklade predostretej argumentácie sťažovateľ v ústavnej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd vo veci samej takto rozhodol:

„I. Základné právo sťažovateľa zaručené čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods.1 a ods.3 písm. a), b.) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Nitre, sp.zn. 2 To/38/2017 a uznesením Krajského súdu v Nitre, sp.zn. 2 To/38/2017 zo dňa 26.7.2017 porušené boli.

II. Základné právo sťažovateľa zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods.1 a) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 Tdo 65/2018 zo dňa 23.1.2019 porušené boli.

III. Uznesenie Krajského súdu v Nitre, sp.zn. 2 To/38/2017 zo dňa 26.6.2017 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 3 Tdo 65/2018 zo dňa 23.1.2019 sa zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Nitre na ďalšie konanie.

IV. Krajský súd v Nitre a Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný spoločne a nerozdielne vyplatiť sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 5.000 € do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

V. Krajský súd v Nitre a Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný spoločne a nerozdielne uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v sume 346,26 € na účet jeho právneho zástupcu do 2 mesiacov od doručenia nálezu.“

5. Vec sťažovateľa bola v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená sudcovi spravodajcovi Liborovi Duľovi, predbežne prejednaná bola vo štvrtom senáte ústavného súdu v zložení: predseda senátu Libor Duľa a sudcovia Ladislav Duditš a Miroslav Duriš.

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

6. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti prezentoval tri sťažnostné námietky.

7.1. V prvej namieta neprimeranú úpravu priebehu skutku a znenia skutkovej vety, ktorá je predpokladom jej právnej kvalifikácie počas konania pred okresným súdom, v dôsledku čoho došlo k jej takej úprave, ktorá (i) nielenže nekorešpondovala so skutočným priebehom skutku, ale (ii) predstavovala takú podstatnú zmenu oproti tomu, ako bol priebeh skutku ustálený a právne kvalifikovaný prokurátorom ako pánom obžaloby, že (iii) tým došlo aj k zásahu do výkonu jeho obhajoby, ktorá nemohla reagovať na všetky zmenené aspekty priebehu skutku a jeho všetkých okolností z dôvodu, že o nich nevedela a ani ich nemohla predvídať.

7.2. V rámci druhej a tretej námietky sťažovateľ rozporoval skutkový stav, ako bol ustálený a právne kvalifikovaný vo veci konajúcimi súdmi, ktoré arbitrárne zdôvodnili odmietnutie ním navrhnutého doplnenia dokazovania a preverenia jeho konania v nutnej obrane.

III.1. Všeobecné judikatúrne východiská:

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

8.1. Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

9. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

9.1. Podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva:
a) byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia proti nemu,

b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby,

d) vylúčať alebo dať vylúčať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe.

10. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02, III. ÚS 63/06). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

11. Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde, ako aj pod tento článok spadá právomoc súdov rozhodnúť o oprávnenosti trestného obvinenia proti konkrétnej osobe. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. V tomto smere toto ustanovenie zakotvuje „právo na súd“, ktorého je právo na prístup k súdu (teda právo zahájiť konanie pred súdom) len jedným z jeho aspektov (Golder proti Spojenému kráľovstvu). K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prerokovanie veci [rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, bod 36]. Právo na spravodlivé prerokovanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08).

12. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 71/97, IV. ÚS 14/2012).

13. Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je pritom vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (obdobne pozri aj judikatúru ESLP Ruiz Torija

c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

14. O prípad porušenia ústavou garantovaného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím alebo postupom všeobecného súdu pritom môže ísť okrem iného vtedy, ak by tento súd fakticky odňal komukoľvek možnosť domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde (II. ÚS 8/01) alebo by rozhodol arbitrárne bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia (I. ÚS 241/07), prípadne pokiaľ by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05), teda ak súdom zvolený výklad neprípustne postihuje niektoré zo základných práv sťažovateľa, prípadne opomína možný výklad iný, ústavne konformný alebo je výrazom zjavného a neodôvodneného vybočenia zo štandardov výkladu, ktorý je v súdnej praxi rešpektovaný, resp. je v rozpore so všeobecne uznávanými zásadami spravodlivosti.

14.1. Vo všeobecnom poňatí posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 13/00, I. ÚS 115/02, I. ÚS 139/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

III.2. Uznesenie krajského súdu č. k. 2 To 38/2017 z 26. júla 2017:

15. Krajský súd sa vo svojom napadnutom rozhodnutí stotožnil so skutkovými a s právnymi závermi tak, ako boli zistené okresným súdom ako súdom prvostupňovým. Stručne zrekapituloval, že vinu sťažovateľa považoval za preukázanú na podklade zákonným spôsobom vykonaných dôkazov. Nad rámec skutkových zistení a právnej kvalifikácie skutku doplnil, resp. zopakoval, že ustálil priebeh skutku tak ako okresný súd, pričom zvýraznil, že išlo o viacfázový incident, pri ktorom bolo konanie páchatel'a rozdelené do viacerých čiastkových útokov vrcholiacich posledným z nich, a to na životne dôležité orgány poškodeného, ktorý by bez účinnej lekárskej pomoci neprežil. Ustálil ako páchatel'a skutku sťažovateľa, ktorý ani svoju účasť na skutku nepopieral a dokonca súhlasil so svojím postihom ale pri miernejšej trestnoprávnej kvalifikácii [za ťažkú ujmu na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona, nie za pokus vraždy podľa § 14 ods. 1, § 145 ods. 1, ods. 3 psím. a) Trestného zákona]. Poukázal na okolnosť, že sám sťažovateľ nepoprel, že k poškodenému pristúpil z dôvodu neúctivých vyjadrení menovaného na osobu jeho priateľky, ktorej dobrú povesť a česť sa snažil osobným vplývaním na poškodeného chrániť. Krajský súd zvýraznil účelové zľahčovanie popisu priebehu skutku sťažovateľom s absenciou popisu najzávažnejších fáz incidentu, keď došlo ku kritickému útoku. Vo vzťahu k správaniu poškodeného počas incidentu uviedol, že tento dal sťažovateľovi viacnásobne najavo, že nemá záujem s ním vstupovať do konfliktu, pred jeho útokmi najprv ustupoval, potom sa aktívne bránil aj pomocou

pástí a napokon aj pomocou teleskopického obušku. Túto obranu považoval krajský súd za primeranú okolnostiam správania sťažovateľa ako útočníka. Poukázal aj na to, že okresný súd sa dostatočne vysporiadal s námietkami sťažovateľa týkajúcimi sa konania v nutnej obrane, ktoré vyhodnotil ako neopodstatnené, najmä z dôvodu, že iniciátorom konfliktu bol samotný sťažovateľ, čo už samo osebe vylučuje možnosť posúdenia jeho konania ako nutnej obrany. Toto skutkové zistenie bolo umocnené aj ďalším zistením protirečiacim námietkam sťažovateľa spočívajúcim v ničím nebránenej možnosti sťažovateľa opustiť miesto činu. Na záver krajský súd považoval odôvodnenie odmietnutia vykonania sťažovateľom navrhnutých dôkazov zo strany okresného súdu ako súdu prvostupňového za primerané.

III.3. Uznesenie najvyššieho súdu č. k. 3 Tdo 65/2018 z 23. januára 2019:

16. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí k dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) a c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) po vysvetlení ich charakteru (obsahovo) skonštatoval svoje limitované možnosti ich prieskumu, vychádzajúc z ich obsahovej náplne v konfrontácii so sťažovateľom predstretými námietkami, ku ktorým zhodnotil, že sťažovateľ neuviedol ani jeden vykonaný dôkaz, ktorý by mal byť nezákonný, pričom odmietnutie návrhov sťažovateľa na vykonanie dokazovania bolo v súlade s procesným postupom upraveným Trestným poriadkom. Podľa najvyššieho súdu sa okresný a krajský súd nenachádzali v stave dôkaznej núdze, pričom orgány činné v trestnom konaní ako aj súdy postupovali v súlade so zákonom, keď rozhodli o nevykonaní niektorých dôkazov, ktoré navrhol sťažovateľ, keďže považovali spáchanie skutku za dostatočne preukázané. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku opätovne po vysvetlení, v čom spočíva podstata tohto inštitútu, najvyšší súd skonštatoval, že vyriešenie otázky, či obvinený konal v nutnej obrane alebo nie, si v predmetnej veci bezpodmienečne vyžaduje posúdenie a vyhodnotenie všetkých dôkazov a všetkých okolností prípadu. To ale predpokladá prieskum správnosti a úplnosti skutku zisteného a ustáleného súdmi nižších stupňov. Takouto kompetenciou najvyšší súd v dovolacom konaní nedisponuje [zákon mu skúmanie a zmenu správnosti a úplnosti zisteného skutku v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku zakazuje], v dôsledku čoho neposudzoval správnosť a úplnosť skutkových zistení (k čomu by navyše muselo dôjsť bez ich opätovného vykonania). K námietke sťažovateľa o tom, že nemal úmysel poškodeného usmrtiť, vyvodil záver v tom zmysle, že úmysel je vzhľadom na popis skutkovej vety možné usudzovať aj z povahy použitých nástrojov, sily útoku a z lokalizácie miest telesnej integrity poškodeného, proti ktorým útok smeroval, pričom subjektívnu stránku tohto trestného činu je možné naplniť aj nepriamym úmyslom.

III.4. K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv napadnutým rozhodnutím krajského súdu:

17. Generálne vo vzťahu k námietkam sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že čo sa týka prvej námietky sťažovateľa spočívajúcej v úprave skutkovej vety do takej miery, že nekorešpondovala so skutočným priebehom skutku s dôsledkom porušenia práva na obhajobu, ktorá nemohla na túto

zmenu právne účinným spôsobom reagovať (bod 7.1 tohto odôvodnenia), z obsahu napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu nevyplýva, že by bola predmetom dovolania.

18. Ústavný súd poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013).

19. Koncepcia konania o ústavnej sťažnosti je totiž založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje. Právomoc ústavného súdu je teda vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Jedinú výnimku z tohto pravidla predstavuje § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky nápravy, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti netvrdil, tým menej preukazoval.

20. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum. Inak povedané, prípustnou je ústavná sťažnosť nielen vtedy, ak sťažovateľ podal opravný prostriedok, ale tiež (a najmä), ak konanie pred všeobecnými súdmi už skončilo a jeho výsledok preto môže byť preskúmaný ústavným súdom, a to výhradne z hľadiska ochrany ústavou zaručených základných práv a slobôd, ktoré neboli rešpektované ostatnými orgánmi verejnej moci. Pokiaľ právny predpis stanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu del'by moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), pokiaľ by iný orgán o týchto právach rozhodoval bez toho, aby bola daná možnosť príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie.

21. Pri posúdení tejto časti podanej ústavnej sťažnosti teda ústavný súd opätovne konštatuje, že sťažovateľ v rámci svojej dovolacej argumentácie príslušnú námietku v jej vecnom vyjadrení nepoužil. V dôsledku toho sa ňou najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí nezaobrá, preto sa ňou z procesných dôvodov nemôže zaoberať ani ústavný súd, ktorý podľa § 56 ods. 2 písm. d), § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmieta túto časť podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu krajského súdu pre jej neprípustnosť [právomoci ústavného súdu predchádzala právomoc najvyššieho súdu sa k nej vyjadriť v dovolacom konaní, ak by bola uplatnená na procesnom základe dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, avšak tento prostriedok sťažovateľ vo vecne náležitom argumentačnom vyjadrení zodpovedajúcim označenému dôvodu dovolania nevyužil].

21.1. Nad rámec uvedeného ústavný súd ako „*obiter dictum*“ uvádza, že je povinnosťou súdu prvého stupňa podľa výsledku dokazovania upraviť skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba, oproti zneniu jej výroku, a to nielen v prípade odlišných alebo doplnkových skutkových zistení, ale aj v prípade, ak už samotná obžaloba nedostatočne odráža dôkazne zistené skutkové reálie v kontexte právnej kvalifikácie skutku ako trestného činu. Ak s takou zmenou obžalovaný nesúhlasí, je oprávnený svoj nesúhlas vyjadriť v podanom odvolaní, keďže odvolací súd je aj súdom skutkovým (preto zmena skutku v odsudzujúcom rozsudku nie je porušením práv sťažovateľa). Dovolací súd skutkovým súdom nie je [§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku], avšak v prípade adekvátneho postupu obvineného ako dovolateľa je povolaný poskytnúť vysvetlenie z pohľadu absencie porušenia práva na obhajobu zásadným spôsobom [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku], aké je uvedené v prvých dvoch vetách tohto bodu.

22. Ďalšie dve námietky sťažovateľa sú primárne postavené do sféry skutkových zistení až na rozdielnosť záverov, na ktoré viaže sťažovateľ svoje kvalifikačné závery, ťažiskovo ide o absenciu trestnosti činu z dôvodu nutnej obrany (bod 7.2 tohto odôvodnenia). Sťažovateľ nimi rozporoval skutkový stav, ako bol ustálený a právne kvalifikovaný vo veci konajúcimi súdmi, ktoré arbitrárne zdôvodnili odmietnutie ním navrhnutého doplnenia dokazovania a preverenia jeho konania v nutnej obrane. Z hľadiska skúmania prípustnosti tejto časti ústavnej sťažnosti boli také námietky vo vzťahu ku krajskému súdu prípustné v rámci skúmania spôsobu, akým sa s nimi krajský súd ako súd odvolací v odôvodnení svojho napadnutého rozhodnutia vysporiadal. Relevantné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu nesmie v príslušnom smere absentovať alebo byť arbitrárne, pokiaľ boli už predostreté otázky súčasťou odvolacieho prieskumu „*ex officio*“ alebo na podklade uplatnenej odvolacej námietky a pokiaľ boli pre rozhodnutie o vine a treste podstatné [čo je relevantné z hľadiska dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku]. Spôsob uplatnenia takej dovolacej námietky špecifikovaný vo vzťahu ku konkrétnym reáliám odôvodnenia rozhodnutia skôr konajúcich súdov však nie je totožný s hodnotením dôkazov, ktoré (naopak) nie je predmetom dovolacieho prieskumu. Vzhľadom k špecifikám dotknutého postupu ústavný súd nekládol pred námietku uplatnenú v tejto časti ústavnej sťažnosti bariéru neprípustnosti jej prieskumu, aj keď pri prísnejšom pohľade na rozsah revízieho princípu by to bolo plne akceptovateľné (IV. ÚS 134/2021), a uvádza:

23. V prvom rade ústavný súd akcentuje, že mu neprináleží sa vyjadrovať k právnej podstate skutočností, na podklade ktorých bola alebo nebola vyvodená trestnoprávna zodpovednosť určitej osobe, ani hodnotiť a „vážiť“ jednotlivé argumenty s cieľom skúmať ich primeranosť/dôvodnosť, resp. to, či sú/nie sú postačujúce na záver o jej danosti. Úlohou ústavného súdu ako nezávislého

orgánu ochrany ústavnosti je skúmať iba ústavné markanty postupu orgánov verejnej moci a z nich plynúce závery vyjadrené v jednotlivých individuálnych právnych aktoch, a to z pohľadu, či neprekračujú rámec ich ústavnej udržateľnosti v konfrontácii so skutkovými a s právnymi okolnosťami dotknutej veci. Ústavný súd teda (rovnako ako dovolací súd) nie je možné vnímať ako tzv. skutkový súd, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, a taktiež, že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľa. Navyše judikatúra Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom), ako aj doterajšia judikatúra ESLP (napríklad v prípade Delcourt, resp. Monnel a Morris) pod spravodlivým súdnym procesom (fair hearing) v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil konkrétne právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu (I. ÚS 26/2014).

24. Vo vzťahu k druhej a tretej námietke sťažovateľa o nedostatočných skutkových zisteniach aj v kontexte odôvodnenia odmietnutia ním predostretého dokazovania ústavný súd, berúc (konštantne ako vo svojej rozhodovacej praxi) do úvahy súhrn odôvodnení rozhodnutí súdov prvého a druhého stupňa, ktoré tvoria neoddeliteľný celok, poukazuje na precízne odôvodnenie vykonaných dôkazov už okresným súdom v jeho rozsudku č. k. 2 Tk 3/2015 zo 7. apríla 2017. Sťažovateľ bol už v prípravnom konaní usvedčovaný zo spáchania skutku priamo výpoveďou samotného poškodeného [REDACTED], ďalej svedkami [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], dokonca čiastočne aj svojou vlastnou výpoveďou, svedkyňou [REDACTED], výpoveďami znalcov Mgr. Karola Zabáka a MUDr. Mariána Pamulu a ich znaleckými posudkami. Títo svedkovia boli v konaní pred okresným súdom aj vypočutí, pričom v podstatných okolnostiach zotrvali na svojich výpovediach. Okresný súd po ich vypočutí podrobnejšie ustálil konanie predovšetkým sťažovateľa, ako aj poškodeného a tých svedkov, ktorí so sťažovateľom na mieste činu zápasili. Samotný sťažovateľ a jeho priateľka nepopierali ich prítomnosť na mieste činu a sťažovateľ (ako už bolo uvedené) aj súhlasil s miernejším posúdením svojho konania ako zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona s výrazne nižšou trestnou sadzbou, ako to bolo pri obzvlášť závažnom zločine vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona spáchanom v štádiu pokusu. Správne nielen krajský súd, ale už aj okresný súd poukázali na okolnosť, že vo vzťahu k potenciálnemu následku usmrtenia konal sťažovateľ minimálne v nepriamom úmysle, teda bol s takým následkom uzročený. Signifikantnými sú nielen skutkové zistenia o jeho viacnásobnom útočení na poškodeného s cieľom sa mu pomstiť, dostatočnou elimináciou ktorého nebola ani poškodeným vykonaná obrana teleskopickým obuškom s aktívnou spoluobranou ďalších svedkov, ale predovšetkým skutkové zistenie verifikované znaleckým dokazovaním o tom, že sťažovateľ bol v čase skutku pod vplyvom omamnej látky metamfetamínu v koncentrácii 500 ng/ml (ktorý je podľa zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do II. skupiny psychotropných látok). Minimálne nepriamy úmysel sťažovateľa ako páchatel'a skutku bol verifikovaný okrem výpovedí svedkov a samotného poškodeného aj znaleckým dokazovaním, ktoré potvrdilo stupňovanie jeho agresivity až do brachiálnej fázy z dôvodu jeho poníženia konaním poškodeného a časti svedkov, s ktorými spočiatku s preňho neuspokojivým výsledkom zápasil, čo akcelerovalo jeho afekt hnevu s uvoľnením zábran. Samotný sťažovateľ priznáva vlastnú iniciatívu k fyzickej konfrontácii

s poškodeným a neskoršie s poškodeným a ďalšími svedkami, ktorých mienil umravňovať po z jeho pohľadu neprijateľných vyjadreniach na osobu jeho priateľky. Takáto sťažovateľom samotným priznaná pohnútka však nie je exkulpačnou okolnosťou a, naopak, len potvrdzuje aj v kontexte znaleckých zistení a výpovedí poškodeného a svedkov aj s prihliadnutím na jeho predošlé odsúdenie a zistené poznatky o jeho osobe (zo správ o povesti) jeho úmyselné konanie. Okresný súd svoj záver o vine sťažovateľa ustálil aj pomocou znaleckého dokazovania vykonaného Kriminalistickým a expertíznym ústavom Policajného zboru, ktorý ako pôvodcu krvných stôp na predmete útoku, ktorým bol skladací nôž, určil poškodeného. K ustáleniu priebehu skutku prispel aj kamerový záznam, ktorý okresný súd na hlavnom pojednávaní ako jeden z ďalších dôkazov vykonal. Trestnoprávna zodpovednosť sťažovateľa za spáchaný skutok tak bola v konaní pred súdmi ustálená celým radom priamych (predovšetkým výpovede svedkov, poškodeného a čiastočne usvedčujúca výpoveď aj samotného sťažovateľa, kamerový záznam) a nepriamych dôkazov (predovšetkým znalecké skúmanie zranení poškodeného, psychologická analýza jeho osobnosti, psychiatrické skúmanie jeho prítomnosti v čase skutku, expertízne skúmanie vecných stôp a prítomnosti omamnej látky v krvi sťažovateľa). Nič nenasvedčuje arbitrárnosti záverov krajského súdu (v spojitosti so závermi okresného súdu, na ktoré sa krajský súd v plnej miere odvolal), a to aj v súvislosti s nepotrebnosťou ďalšieho dokazovania (v tejto situácii už súd prvého stupňa vykonanie ďalších dôkazov odmieta v zmysle § 272 ods. 3 Trestného poriadku).

25. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

26. Ústavný súd teda uzatvára, že záver krajského súdu o odsúdení sťažovateľa bol výsledkom spravodlivého súdneho procesu, v ktorom bola jeho vina preukázaná v dostatočne potrebnom rozsahu pre rozhodnutie o nej a objektivizovaná okresným súdom vykonaným rozsiahlym dokazovaním. Z ústavnoprávneho pohľadu nič nenasvedčuje tomu, aby záver o sťažovateľovej vine nemal oporu vo vykonanom dokazovaní a bol arbitrárne odôvodnený. V dôsledku toho ústavný súd odmieta túto časť ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.5. K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu:

27. Sťažovateľ podal dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku, pričom obsahom jeho námietok nebola úprava skutkovej vety s argumentáciou, ktorú predložil ústavnému súdu. V dôsledku toho túto časť podanej ústavnej sťažnosti ústavný súd odmieta podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť, keďže sťažovateľ síce dovolanie aj z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku podal, ale v rámci svojej

argumentácie k tomuto dovolaciemu dôvodu predostretú argumentáciu nepoužil (bod 21 tohto odôvodnenia). Sťažovateľ preto na dotknutú otázku zo strany najvyššieho súdu ani nemôže očakávať relevantnú odpoveď (zástupná vecná odpoveď je však v materiálnej línii rozhodovania ústavného súdu uvedená v bode 21.1 tohto odôvodnenia).

27.1. Vo vzťahu k ďalším dvom námietkam sťažovateľa, ktorými rozporuje skutkové zistenia a považuje odmietnutie jeho návrhov na doplnenie dokazovania za nezákonné, v dôsledku čoho tak podal dovolanie podľa § 371 ods. 1 písm. c) a g) Trestného poriadku, najvyšší súd v súhrne uviedol, že obsah týchto dovolacích dôvodov sťažovateľ argumentačne nevystihol. Jednak neuviedol ani jeden dôkaz, na podklade ktorého bol odsúdený a ktorý bol/mal byť vykonaný nezákonným spôsobom vrátane uvedenia tohto spôsobu (druhý z označených dôvodov). Taktiež (pokiaľ ide o prvý z týchto dôvodov) podporil argumentáciu krajského súdu o zákonnosti postupu podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku s doplnením, že vo veci konajúce súdy a orgány činné v trestnom konaní neboli v stave dôkaznej núdze, naopak, skutok mali v dostatočnej miere objektivizovaný už vykonaným dokazovaním. V dôsledku uvedeného vyhodnotil sťažovateľom uplatnené námietky, a to adekvátne z pohľadu dovolacieho súdu, ako neopodstatnené (zrejme nedôvodné). Na podklade ústavného prieskumu tejto časti ústavnej sťažnosti smerujúcej proti napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu konštatuje ústavný súd rovnako (aj v spojení s dôvodmi vyplývajúcimi z bodov 22 až 24 tohto odôvodnenia) zjavnú neopodstatnenosť a dôvod odmietnutia podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

27.2. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku najvyšší súd poukázal na svoje postavenie dovolacieho súdu, ktorý nepreskúmava správnosť a úplnosť zisteného skutku, ktorý nemôže skúmať ani meniť (aj z dôvodu, že nevykonáva dokazovanie). Vyhodnotením obsahu sťažovateľom predostretých námietok najvyšší súd opätovne konštatoval ich postavenie mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, pričom doplnil, že pri trestnom čine vraždy je úmysel páchatel'a hodnotený z pohľadu viacerých okolností vrátane povahy útoku, použitých nástrojov, spôsobu útoku na telesnú integritu poškodeného a pod., ktoré determinujú samotnú vedomosť páchatel'a o možnosti spôsobenia ťažkej ujmy na zdraví a uzrozenia s týmto následkom. Je teda namieste aj z pohľadu ústavného súdu konštatovať, že relevantným podkladom pre právne vyhodnotenie subjektívnej stránky konania páchatel'a vo forme úmyslu je okolnosť rozdelenia jeho konania do viacerých čiastkových útokov vrcholiacich posledným z nich, a to na životne dôležité orgány poškodeného, ktorý by bez účinnej lekárskej pomoci neprežil, ako to výslovne konštatuje skutková veta odsudzujúceho rozsudku. Zmenu právnej kvalifikácie činu z hľadiska smerovania úmyslu páchatel'a (nedostatok úmyslu smerujúceho k usmrteniu aspoň uzročením) by bolo možné vykonať len na základe skutkovej revízie, ktorá nie je vecou dovolacieho prieskumu. Na podklade ústavného prieskumu tejto časti podanej ústavnej sťažnosti smerujúcej proti napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu konštatuje ústavný súd rovnako jej zjavnú neopodstatnenosť a dôvod odmietnutia podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

28. Vzhľadom na odmietnutie podanej ústavnej sťažnosti ako celku, ostalo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími v nej uvedenými návrhmi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. marca 2021

Libor Duľa
predseda senátu